

Сеегуе, ит. *segue* = следва; дума, която се поставя въ края на една страница, за да покаже, че композицията продължава на следната страница.

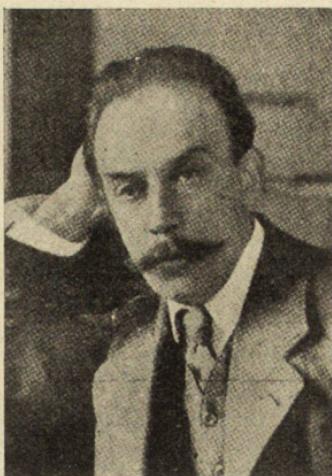
Сеегуйдила, ит. *seguidilla* — испански танцъ въ тривременът такт, приличенъ на болерото, чието изпълнение става съ редуване от удряне на кастанети и пѣние.

Сеифетинъ, Асафъ бей — турски цигуларь, род. 1902 въ Цариградъ, свършилъ Музикалната академия въ Виена, преподавател по цигулка и капелмайсторъ.

Секвенция, лат. *sequentia* — 1) се наричатъ пѣснопѣния въ латинската църква, въ употреба отъ IX в., подобни на химнитѣ, при които — на една гласна отъ думите пѣвците сѫ правили на память всевъзможни украсения (мелизми). Наричани сѫ били тѣзи пѣснопѣния С-и, защото сѫ били продължение на пѣтиятъ вече мелодии на Алелуя, или на официация, само че — развити, украсени. С-тъ имать своя произходъ въ византийското църковно пѣние. Видни съставители (на текстове и музика) на С-я сѫ били: Ноткеръ Балбулусъ отъ Сентъ-Галенъ, Абелартъ и Адамъ отъ Сентъ Викторъ. С-тъ били изпълнявани отъ два хора, отговаряйки си — като отзукуъ — на всѣки стихъ (ехо), и свършватки, като се събиратъ и двѣта въ едно. 2) Въ учението за композицията — когато единъ късъ мотивъ се качи или слизи — на опредѣлени интервали или степени, или намѣняващи се такива (мелодически възбуждания или спадания), наречани у французвъ *marche harmonique*.

Секлесъ, Бернардъ — *Sekles, Bernhard* — компонистъ, род. 20 юни 1872 въ Франкфуртъ а/м., училъ въ тамошната консерватория при Узиели, Кноръ и Шолцъ, отъ 1896 преподавател въ сѫщата консерватория, отъ 1923 — неинъ директоръ. Въ частъ отъ пѣснитѣ и инструменталнитѣ си творби, С. изявява една забележима склонност къмъ музикална екзотика (серенада за 11 инструмента и китайскиятъ пѣсни съ оркестъръ), съ нейнитѣ ярки багри и оригиналност на звуковия материалъ. Творби: симфонична поема „Изъ градинитѣ на Семиримида“, „Лѣтна поема“, „Пасакалия и фуга“.

„Дибукъ“ — прологъ; „Малка сюита“ и „Темпераменти“ — за оркестъръ, „Фантастични миниатюри“ замалъкъ оркестъръ; серенада за 11 солови инструмента; 15 малки камерни писки за флейта, кларинетъ, виола,

Бернардъ Секлесъ

чело и ударни инструменти; по едно Дивертименто и Пасакалия за струненъ квартетъ; единъ струненъ квартетъ; соната за виолончель и пиано; сюита за пиано; операта „Шахерезада“; танцовата игра „Изродътъ и инфантата“; бурлескната игра „Сватбата на фавн“; комическата опера „Десетътъ цѣлувки“, клавирии нѣща, женски и мажки хорове; нѣколко опуса пѣсни, издалъ „Материалъ за обучение по музикална диктовка“ (1930), симфония въ 4 части — последната — една противофуга съ 5 теми (1931).

Секондо, ит. *secondo* — втори — при свиренето на пиано на 4 ръце — свирецътъ, който изпълнява втората партия.

Секста — *sexta* — разстояние отъ шестъ диатонични степени, напр. с-а.

Секстакордъ — въ учението за генералбаса, се нарича първото обръщение на тризвучието (квинтакорда), — когато неговата (на три-